

Λευτέρης Πούλιος

Δυό Ποιήματα

ΣΥΧΝΑ ΟΤΑΝ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Συχνά όταν τό σκοτάδι μου επιτίθεται
κι ό δύστροπος άνεμος τακτοποιεί τή σκέψη μου
παγιδευμένος σέ κύκλο λέξεων περπατώ
σέ σκυθρωπιασμένο παρόν κάτω από
αδιάφορους ούρανούς

Τ' άστρα ρίχνουν σκιά στή σκιά
ή άγρια πολιτεία νά μέ παρατηρεϊ
καί μ' άφορα σχεδόν τόσο λίγο.
Ή καρδιά μου μιλά τινάζοντας τόν στίχο
τόν άκριθή ματώνοντας τά λόγια της

Κατάδικος καί γώ σέ τούτη τή φυλακή
βλέπω όλοφάνερα τό πρόσωπο του καιρού
άν καί κανένα φώς δέν τό φωτίζει.
Μορφές γυναικῶν καί σχήματα άντρῶν
μέσα στό σκοτεινό δάσος του πολιτισμού
παιδιά μέ άστέρινα μάτια

Τό σπασμωδικό λυσσασμένο νόημα πάνω
στούς δείχτες ενός ρολογιού κι ένα ριγηλό
φόρεμα έγκαταλειμένης νύφης στόν άέρα

Συχνά όταν τό σκοτάδι μου επιτίθεται
νοιώθω καλλίτερα τόν συνάνθρωπο
πού είναι κι αυτός σάν κι έμένα
καρφωμένος στήν καθημερινότητα όπως
ό Χριστός στό σταυρό του. "Ένας σταυρός.
Πού δέν είναι μπηγγμένος πουθενά μά κυματίζει
στό θρώμικο άέρα

Καθώς
οί άνεμοι τής καρδιάς
ξεσπάνε στούς τυφώνες τους
καί τό σκορπισμένο αίμα μιās νιότης
γλιστράει έξαγνίζοντας
τό ροϋχο τής νύχτας.

Ο Λευτέρης Πούλιος γεννήθηκε στήν
Αθήνα τό '44. Βιβλία του: Ποίηση 1969,
Ποίηση 2 1973 (= Ποίηση 1, 2 1975).